

PRAHA (II)

Když jsem přijela z Káhiry, byla Tanja už úplně v pořádku. Zase to byla ta veselá, sympatická, milá žena s úsměvem na tváři. Hrdost se vrátila do téměř každého jejího svalu, a tak se vzpřímená, se vztyčenou hlavou seznamovala s novými lidmi a snažila se mluvit česky. Bohužel si myslela, že jí Češi budou rozumět, když bude mluvit zřetelně chorvatsky, nebo něčím, co se chorvatštině podobá. V pizzerii si objednávala následujícím způsobem:

– Prosím vas dve pice za poneti (ze všech těch slov zvládla česky jen to jediné).

Pochválila jsem ji za snahu. V prvním knihkupectví, na které jsem narazila, jsem jí koupila „Češtinu pro začátečníky“ a poslala ji k Olze na hodiny češtiny. Všechny obavy, že ji Kokan najde, po několika měsících v tomto pohádkovém městě zmizely.

Na účet ve švýcarské bance, který jsem si otevřela už před lety, mi přišla částka, která mě překvapila. Ještě dvakrát někoho sejmu a koupím si v Praze byt, napadne mě, když vidím tu cifru.

Když mám, čas od času, při milování chuť si zaplatat, zavolám Ivanovi. Ten to přijímá všemi deseti. Už se znovu neoženil, tvrdí, že jsem jeho láska. Nejsm láska, jen si mě zaplat. Nevím proč, ale chci po něm peníze za každý pláč. Myslím, že každá prolitá slza ve vesmíru něco stojí. Nepotřebuju jeho

prachy, ale dává to zvláštní náboj našemu chorobnému vztahu.

– Líbí se mi, že tě platím, mám pak pocit, že jsem byl u kurvy, – říká mi a ukazuje svoje zažloutlé zuby, zatímco leží nahý na své (kdysi naší) velké manželské posteli. Já se pomalu oblékám a přemýšlím o tom, že není hezké, že mi to říká, ale nedotýká se mě to. Ivan už mě nemůže urazit.

– Já se nekurvím jenom s tebou, to je ti určitě jasné, ale jenom od tebe si беру peníze.

– Pláčeš i s ostatními?

– Co je ti do toho?

– Řekni mi to.

– Neřeknu. Tebe to vůbec nemusí zajímat.

– Řekni mi, že se mnou je sex nejlepší, – žádá ode mě potvrzení, otočí se na břicho a zvedne se na předloktí. Ohne nohy v kolenou a překříží je. Jeho náhlé feminizování mi připomíná nějaký bollywoodský film, v němž hrdina až ve třetí hodině filmu zjišťuje, že umí zpívat. Co to s ním je?

– Cha, kurva vždycky musí mít nejlepší sex právě s tím, kdo ji platí. Tak ano, je to nejlepší sex. Spokojený?

– Ne, – zženštile odpoví můj bývalý muž a opřený o lokty mává rukama podivněji než kdykoliv dřív.

– A co ještě chceš?

– Chci být nejlepší. – Najednou vyskočí z postele a během vteřiny stojí přede mnou, znovu jako chlap. Já ho změřím pohledem od hlavy k patě. Nic neříkám.

Jistě že je nejlepší, nepřicházela bych do jeho postele, nevracela bych se k němu, kdyby už nenosil korunu nejlepšího, dokonce i přes zakřivený penis, který

už se mi vůbec nelíbí jako dřív. To, že je nejlepší, mu není k ničemu, protože k tomu zvláštnímu lidskému úkazu, kterému jsem se tak srdnatě oddávala v posteli, už nic necítím.

Občas dostanu od George obálku, ve které jsou všechny potřebné informace o cíli, a jindy dostanu úkol, abych si sama vybrala partnera, se kterým budu sledovat budoucí mrtvolu, a tři měsíce na definitivní likvidaci. Jsem vždy přesná. Úkoly plním na den přesně. Mými partnery jsou převážně Hisham a Josh. Joshe volám, aby mi pomáhal, protože je v práci chladný, precizní a schopný. Rád se mnou spolupracuje a já s ním také.

Svůj první samostatný úkol dostávám ve druhé polovině roku 1998. Někdejší majitel Dolce vity, Rus Iva Petrovjev. S Georgem se sejdu v Praze, v hospodě U Zlaté zmije, před mým tréninkem.

– Tohle je velká ryba, – řekne mi George. – Hodně času tráví v Řecku. Všechno máš napsané.

– Na tohle nepotřebuju asistenta? – ptám se se zájmem.

– Ne.

– Skvělé.

– Co?

Nemusím Georgeovi vysvětlovat, proč mám radost, že Ivu Petrovjeva udělám sama. Mám tři měsíce, abych ho oddělala. To stačí. Vypiju svůj čerstvý džus, naliju do sebe zdraví a zvednu ze země meč, který je schovaný v pouzdře u mých nohou. George na mě pohlédne s obdivem, nikdy se nenaučil šermovat, a já odcházím s úsměvem. V hlavě už si vizualizuji Ivu.

– To, co jsi vymyslela, nepůjde, – řekne mi Teona zuřivě hned potom, co opustím George.

– Proč to nepůjde, drahá? Myslíš, že je gay, protože často jezdí na Mikonos, takže mě nebude chtít? – culím se, zatímco zrychlenými kroky mířím na trénink.

– Co tě napadá, to je zakázané.

– Jestli je to zakázané, budu se smažit v pekle, a ty společně se mnou.

– Ale ne, ne... Já tudy jen procházím, – odsekne mi rozzlobeně ta puritánka.

Iva je hezký chlap, vysoký, šarmantní, vrah černo-horské mafie, ženatý, dvě děti, jeho žena psychicky onemocněla, tak jí koupil dům na Kanárských ostrovech, kde žije s dětmi a služebnictvem. Iva má vytríbený vkus a řídí dobrá auta. V Praze tráví málo času, převážně pobývá v Rusku, Anglii, Řecku a na Kanárech. Sleduji ho všude, kam se hne. Nejezdím jenom na Kanáry. Kodex nám zakazuje zabít v přítomnosti členů rodiny budoucího nebožtíka. To bych nikdy neudělala.

Neexistuje žádné psané pravidlo, že se nesmíš milovat se svou obětí. Moje rozhodnutí, že Iva bude první obětí, kterou před likvidací obšťastním, rozčiluje jedině Teonu.

– Vrah píchá vraha, – říkám Teoně, – copak nemyslíš, že je to vzrušující?

– Ty nejsi vrah, ty pracuješ pro vyšší cíle. To, co jsi vymyslela, je čisté kurvení. To už je pro mě jednodušší, že šoustáš s Ivanem za peníze, než tohle! Příliš riskuješ, – odpovídá.

Měla jsem chuť vysmát se jí do očí, ale mlčela jsem.

Jen tam dole, v hloubce, v blátě, kam tě každé riziko nevyhnutelně táhne, lze pocítit krásu stoupaní. Teona se ten večer před mým seznámením s Ivou stáhla. Rozhodla se mě neomezovat, nebo jsem se jí na moment zhnusila. Iva a já se, po třech měsících sledování, setkáváme v taverně, v níž večeří posledních několik dnů. Není tam místo, a tak se ptám, jestli si můžu přisednout. Sotva znatelně mě přelétne pohledem od hlavy k patě, jak to obvykle dělají muži, kteří od ženy, kterou právě potkali, chtějí něco víc, a všemi deseti souhlasí, abych si sedla vedle něj. Při večeři mluvíme o prozaických, nedůležitých věcech, na otázku odkud jsi, odpovídám odevšad. Iva nerozumí, co jsem tím chtěla říct. Mluví dobře francouzsky. Abych ho uklidnila, řeknu, že jsem z Prahy a jsem vdaná. Vdaná, vdaná, znovu jsem něčí žena. Ale ženatým mužům je příjemnější představa, že tráví čas s vdanou ženou, nebude je po sexu otravovat. Všichni vyrostli na filmu *Základní instinkt* a mají obavy, aby se jich nechytla nějaká bláznivka a nezničila jejich už tak omšelé životy. S Rusy nikdy nemluvíme rusky, nechci, aby si mysleli, že mám vazby na KGB, protože by mě pak prověřovali. Krátce po večeři se milujeme na velké posteli na jeho jachtě. Zaplavuje mě neuvěřitelný pocit. Vím totiž, že ho ráno přesně v devět hodin zastřelím, až se bude protahovat na ranním slunci.

– Přespi tady, Heleno, – nabídne mi Iva velkoryse nocleh.

– Ráda bych, ale v osm mi letí letadlo, – usměju se.

– Tak mi dej telefonní číslo, – téměř mě prosí.

Diktuji mu neexistující číslo a odcházím. Líbala jsem

kriminálního, pomyslí si, trochu se naježím, ale nepříjemný pocit rychle zmizí. Ráno ho sundám hecklerem s tlumičem, hned poté co vyjde z kajuty. Mám ráda ten zvuk, když střela opouští hlaveň a prochází tlumičem. Jako když něco jen cvakne, bez hluku, tiše, a člověk, kterému je střela určená, jen padne jako poražený strom. Tenhle gauner byl vážně dobrý frajer. Běžím. Vletím do auta zaparkovaného sto metrů od místa střelby. Rozložím pistoli a nacpu ji do tašky. Heckler & Koch skončí na dně moře, vyhodím ho z trajektu. Dívám se do vody, skoro smutná, že se vždy musím tak rychle zbavit svých pistolí. Dívám se do mírných vln, které vytváří trajekt párající moře, a je mi zle. Zachvátí mě zimnice, a tak běžím na záchod, jenž spolkně celou moji dnešní snídani.

– Tak přece jsi kurva, – konstatuje Teona a já jí neoponuji.

V Praze jde život ve starých kolejích. Pořád žiju relativně skromně. Kupuji byt v Chorvatsku, ale zalžu Tanje i všem ostatním, že si ho jen pronajímám. Akcí je stále víc, někdy jsou náročné, někdy se mi muži nelíbí. Pak je pro mě snazší je zabít alespoň s nadějí, že se před smrtí snad s nějakou ženou vyspali. I když jsem to nebyla já.

Olgu a Nováka navštěvuji pravidelně. Nikdy nemluví s Novákem o práci, protože je s námi vždy Olga. Novák určitě neví, co dělám, poprosila jsem George, aby mu to neříkal. Ví, že je Novák v tomto bratrstvu v hierarchii vysoko.

– Co práce? – zeptá se mě Novák jednou, když se Olga zdrží v kuchyni.

– Dobré, trochu nuda, nebaví mě ty mladé slečny, ale všechno je v pořádku.

– Slyšel jsem, že už neděláš jenom v Praze. – On něco ví, pomyslí si.

– Nedělám, posílají mě i jinam, určitě jste si s Olgou všimli, že hodně cestuji, – usmívám se hloupě.

– Teona! – udělá pauzu, – Teona je velmi populární a říká se jí „smrt s orgasmem“, – řekne mi můj Novák a já si přeji, aby Olga seděla tady vedle mě, abychom nevedli tuhle konverzaci a abych se změnila v mravenice. Zvednu pohled od lžice polévky.

– Kdo je Teona? – otevřu doširoka oči.

– Nevím. Byla s tebou na výcviku. – Dál točí vínem ve sklenici, potom k němu zálibně přivoní a vypije doušek.

– Žádná Teona tam nebyla.

– Byla nejlepší. Složila zkoušku mezi prvními. Kdy ses vrátila ty?

– Mezi prvními, – přiznávám potichu a jím polévku.

– Jenom jí řekni, že je Nedotknutelná a Nedotknutelní nemusí dělat to, co teď dělá ona. A ano, i když si ty úkoly opravdu užívá, ať aspoň vyhodí ten „orgasmus“ ze své přezdívky, – vysloví vážně Novák a už se na mě nedívá.

Očividně se mu nelíbí, že jsem vykonavatelka, chtěl pro mě něco jiného. Přesto, může si svou malou holčičku představit, jak zabíjí, smrt mu není cizí, ale nemůže si ji představit, jak předtím bezhlavě šoustá.

„Smrt s orgasmem“? Taková hloupá přezdívka. To znamená, že mě vždycky někdo sleduje, pro případ, že by se něco špatně vyvíjelo. Někdo, komu se nelíbí,

co dělám, a tak moje sexuální vášně vystavuje posměchu. Lidé jsou zlí, proto mám v životě málo přátel.

Ivana, moje nejlepší pražská kamarádka, ví, jak moc mám ráda muže. Shodneme se v hovorech o mužích, ani jedna z nás s nimi totiž neměla žádnou opravdu špatnou zkušenost, která by nám bránila si s nimi užívat. Ví, že mi Ivan dává peníze, ale nesouhlasí s tím, že nic nedělám. Její muž je bohatý Američan, ona údajně nic nedělá, ale hodně často cestuje sama. Její dcera je krásná a podobá se jí. Ivana má tajemství, stejně jako já. Cítím to. Vzhledem k tomu, že cestuji stále častěji a že začíná působit nelogicky, že by mi Ivan dával tolik peněz, pochopím, že musím začít dělat něco, co mi bude dost vydělávat. Rozdíl mezi mnou a Ivanou je ten, že u ní je pochopitelné, že má tolik peněz, vzhledem k bohatému manželovi. Při jedné procházce Prahou objevím nádherný obchod s keramikou. Ještě téhož večera zavolám Ivanovi a odejdu si k němu zaplakat.

– Ivane, potřebuji tvoji materiální podporu.

– Na co, lásko? – stále mi říká lásko, i když ví, že mě to štve. Dnes mu to dovolím.

– Chci se zapsat na kurz keramiky a otevřít si pak obchod.

– To pak, maličká, se mnou budeš muset píchat mnohem častěji.

– Dobře, to není problém, – říkám člověku, který je přesvědčený, že mě všechny ty roky vydržuje.

– Hlupačko jedna, já tě ještě pořád miluju. Vrať se ke mně, – prosí mě Ivan.

– Já tě mám taky ráda, ale už nemůžu, nezlob se, jednou, jednou... snad... – Musím ho v tom přesvědčení

nechat, potřebuji peníze, které vůbec nepotřebuji, jen jako krytí před ostatními. Nesmí se kvůli hlouposti rozmyslet. – Ale teď nemůžu, ještě pořád cítím hořkost při představě, že mě zase podvedeš.

– Nepodvedu, věř mi, už nikdy.

– Nech to ve mně uzrát.

Za dva dny mi pošle peníze na kurz. Sochařský talent jsem zdělila po mámě, jde mi to výborně. Po půl roce si otevřu obchůdek s keramikou, zaplatím Tanje keramický kurz a ona tak konečně získá stálou práci. Keramička. Těch šest měsíců jsem hezky plakala, a teď můžu Ivana odkopnout, skutečně už necítím potřebu se s ním znovu milovat. Kurva ve mně se na jednu zklidnila.